

ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΚΑΤΙΛΛΑ

Επτά συν μία ιστορίες
για ένα κορίτσι

ΚΕΔΡΟΣ

Δύο από τις ιστορίες που συνθέτουν αυτό το σπονδυλωτό μυθιστόρημα έχουν διακριθεί από τη Γυναικεία Λογοτεχνική Συντροφιά, στην κατηγορία «Διήγημα».

Η ιστορία *Το παράθυρο της Στέλλας* έλαβε το βραβείο στον 69ο διαγωνισμό και αποτελεί εδώ το κεφάλαιο «*Ιδιαίτερα μαθήματα*».

Η ιστορία *Το κορμάκι* έλαβε έπαινο στον 68ο διαγωνισμό και αποτελεί εδώ το κεφάλαιο *Μια «φυσιολογική» ζωή*.

Νικολέτα Καπίλλα: *Επτά συν μία ιστορίες για ένα κορίτσι*

ISBN 978-960-04-5567-0

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

Για το κείμενο © *Νικολέτα Καπίλλα, 2025*

Για το κείμενο © *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2025*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14

φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr

www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

1. Τρίχες

Τέλος Αυγούστου. Όπως κάθε χρόνο, λίγες μόνο μέρες πριν από το άνοιγμα των σχολείων, θα έπρεπε να πάω στο κομμωτήριο, ως καλό και υπάκουο κορίτσι που ήμουν, και να επιστρέψω στο σπίτι ως... κοντοκουρεμένο αγόρι. Κατ' εντολήν του μπαμπά φυσικά, ο οποίος - βασισμένος σε προσωπικές του «επιστημονικές» πεποιθήσεις - επέμενε ότι έπρεπε να κόβουμε τα μαλλιά μας κοντά, για να «δυναμώσουν» και να έχουμε «πλούσια» κόμη όταν μεγαλώσουμε... Οι όλο ευγένεια και διπλωματία απόπειρες της μαμάς να του εξηγήσει ότι δεν είχε δίκιο έπεφταν στο κενό· αφού πρώτα έπεφτε σε εμένα το απαραίτητο ξύλο.

Εκείνο το καλοκαίρι, όμως, ήμουν αποφασισμένη.

«Φέτος δεν θα κόψω τα μαλλιά μου. Είμαι δεκάξι! Δεν αντέχω να με κοροϊδεύουν ότι μοιάζω με αγόρι. Σε παρακαλώ, μπαμπά!» θα του έλεγα και, αφού θα μου ζητούσε επιτέλους συγγνώμη για όλα τα χρόνια καταπίεσης, γελοιοποίησης και εξευτελισμού, θα με άφηνε πια να μακρύνω τα μαλλιά μου και να είμαι κι εγώ όπως όλα τα κορίτσια.

Σαν την κολλητή μου τη Βανέσα, που τα σγουρά μαλλιά της έπεφταν παιχνιδιάρικα στους ώμους της από τον καιρό που ήμασταν στην πρώτη δημοτικού, ή σαν τη Λένα, που είτε τα έκοβε αλά γκαρσόν – αλλά μοντέρνα – επειδή έτσι γούσταρε, είτε τα ξύριζε από τη μία μεριά και τα μάκραινε από την άλλη, όλα της πήγαιναν. Ή ακόμα και σαν τη Στέλλα, που είχε το καλύτερο στιλ σε όλο το σχολείο. Μια τα έκανε πλεξούδες, μια αλογοουρά, άλλοτε μπούκλες κι άλλοτε τα ίσιωνε. Έτσι θα τα έκανα κι εγώ. Άμα βέβαια με άφηνε ο μπαμπάς...

Πού να τολμήσω φυσικά να πω στη Βανέσα πόσο μου άρεσε το στιλ της Στέλλας! Δεν θα μου ξαναμιλούσε στον αιώνα τον άπαντα. Άσχετα αν αυτή κάθε τρεις και λίγο προσπαθούσε να κοπιάρει κάποια από τα χτενίσματά της. Σιγά μην το

παραδεχόταν. Όμως αυτό είναι μια άλλη ιστορία. Πραγματικά μια άλλη. Αυτή εδώ είναι η δική μου, η ολοδική μου ιστορία. Κι αν δεν την αφηγηθώ εγώ η ίδια, ποιος άλλος θα μπορούσε να την αφηγηθεί καλύτερα;

Κάθε που έκοβα τα μαλλιά μου, έβλεπα το ίδιο ωραίο όνειρο· μα όταν ξυπνούσα, ζούσα έναν εφιάλτη. Στο όνειρο είχα μαλλιά μακριά, που έφταναν πιο κάτω κι απ' τη μέση μου. Ανέβαινα στο ποδήλατο έχοντας τα μαλλιά μου λυτά, να κυματίζουν ελεύθερα στην πλάτη μου. Και τότε έκανα πετάλι γρήγορα, κι ακόμα πιο γρήγορα, και τα μαλλιά μου ανέμιζαν ψηλά, κι ακόμα πιο ψηλά, κι ακόμα... Μέχρι που ξυπνούσα. Τότε ακουμπούσα το χέρι στον σβέρκο και ένιωθα μόνο πυκνό χνούδι. Σηκωνόμουν δίχως να κοιταχτώ στον καθρέφτη. Δεν ήθελα να αντικρίσω αυτό το παράξενο πλάσμα που έμοιαζε με αγόρι, αυτό το πλάσμα που θα ήταν το είδωλό μου για τους επόμενους μήνες. Γιατί το κούρεμα δεν γινόταν μόνο τον Αύγουστο. Επαναλαμβανόταν καθ' όλη τη διάρκεια της χρονιάς – εκτός από τα καλοκαίρια. Από το Πάσχα κι έπειτα, ο μπαμπάς με άφηνε να τα μακραίνω – όσο προλάβαιναν βέβαια –, μα μέχρι

λίγο να τα χαρώ, τσουπ, να σου ο Αύγουστος, να σου το άνοιγμα των σχολείων και να σου ο κύκνος να μεταμορφώνεται σε ασχημόπαπο ξανά και ξανά.

Οι πρώτες μέρες, όταν άνοιγαν τα σχολεία κι εμφανιζόμουν στο προαύλιο ως Νίκος αντί για Νίκη, ήταν πραγματικός εφιάλτης. «Καλημέρα, Νικόλα», με ειρωνεύονταν χασκογελώντας μερικοί, ενώ άλλοι με κοίταζαν χωρίς καν να προσπαθούν να κρύψουν την περιφρόνηση ή ακόμα και τον οίκτο στο βλέμμα τους.

Το μαρτύριο συνεχιζόταν κι εκτός σπιτιού. Δεν φάνταζα φρικό μόνο στα μάτια των συμμαθητών μου, μα και στα μάτια κάποιων ενηλίκων. Το χειρότερο το είχα ακούσει από τη μητέρα ενός φίλου του μικρού μου αδελφού.

Εκείνο το βράδυ είχα πάει να τον πάρω από ένα πάρτι. Η μητέρα μου άνοιξε την πόρτα και τον φώναξε. «Δημήτρη, έλα, ήρθε... η αδελφή σου» και, γυρνώντας από την άλλη, συνέχισε χαμηλόφωνα «η αδελφή σου, ο αδελφός σου, ό,τι είναι αυτό, τέλος πάντων».

Βρήκα παρηγοριά στην αγκαλιά της μαμάς μου. Μου έδειξε φωτογραφίες που είχε μακριά μαλλιά

όταν ήταν μαθήτρια, και άλλες που τα είχε κοντά, όταν ήταν φοιτήτρια. Ήταν όμορφη σε όλες. Αυτή τουλάχιστον τα έκοβε κοντά με τη θέλησή της, και κάθε κουπ που διάλεγε της πήγαινε. Τα δικά μου ήταν λες και κούρευαν πρόβατο. Δεν μπορούσε όμως η μαμά να κάνει διαφορετικά μ' αυτόν που πήγε και παντρεύτηκε. Μια φορά που η κομμώτρια μου τα έκοψε κοντά μεν, μοντέρνα δε, με πήγε πίσω ο πατέρας μου και απαίτησε να μου τα ξανακόψει!

Εκείνο το καλοκαίρι, όμως, ήμουν αποφασισμένη. Έπρεπε οπωσδήποτε να αφήσω τα μαλλιά μου μακριά. Πέραν όλων των άλλων, είχα έναν ακόμα σημαντικό λόγο. Πώς θα συναντούσα τον Μάρκο με κοντοκουρεμένο μαλλί; Θα προτιμούσα να μην τον έβλεπα ποτέ ξανά, παρά να με αντίκριζε σ' αυτό το χάλι.

Σε λίγες μέρες θα επέστρεφε επιτέλους από το ταξίδι που πήγε με την οικογένειά του. Όταν μου ανακοίνωσε ότι θα έλειπε για έναν μήνα, ένιωσα να χάνω τη γη κάτω από τα πόδια μου. Η μαμά του έπρεπε να φύγει για επαγγελματικούς λόγους στις ΗΠΑ, και τελικά αποφάσισαν να τη συνοδεύσουν όλοι μαζί και να το συνδυάσουν με διακο-

πές. Δεν φτάνει που η σχέση μας δεν είχε κλείσει μήνα, θα έπρεπε να περάσουμε άλλο τόσο χρονικό διάστημα χώρια! Και τώρα, σε λίγες μέρες, θα ήμασταν επιτέλους μαζί ξανά. Εγώ και ο Μάρκος. Αγκαλιά. Να μου τραγουδά. Να μου χαϊδεύει τα μαλλιά. Και γι' αυτό έπρεπε να έχω μαλλιά όσο το δυνατόν πιο μακριά, κι όχι πιο κοντά ακόμα κι απ' τα δικά του.

Δεν χόρταινα να χαζεύω τη φωτογραφία του, αυτή που βγάλαμε μαζί στο ταξίδι της σχολής χορού, στο ταξίδι όπου τα φτιάξαμε. Μου φαινόταν απίστευτο ακόμη ότι ήμουν το κορίτσι του Μάρκου! Αρχίσαμε να συναντιόμαστε όταν οι ομάδες των κοριτσιών και των αγοριών κάναμε κοινές πρόβες, για να προετοιμαστούμε όσο καλύτερα γινόταν για το Διεθνές Φεστιβάλ Παραδοσιακών Χορών στο Βέλγιο.

Στην αρχή ανταλλάζαμε ματιές, μετά άρχισε να με πλησιάζει και να μου μιλά, και μόλις φτάσαμε στην Μπριζ, μου ζήτησε να τα φτιάξουμε.

Ήταν τόσο όμορφος. Μα και τόσο σοβαρός και ευγενικός. Όχι σαν τα γελοία αγόρια του σχολείου μου. Εκείνος πήγαινε σε άλλο σχολείο και, αλήθεια, ήταν τόσο διαφορετικός. Δεν θα άφηνα αυτό

το αγόρι με τίποτα στον κόσμο, ακόμα κι αν έπρεπε να τα βάλω με τον μπαμπά μου.

Γι' αυτό, λοιπόν, εκείνο το καλοκαίρι ήμουν αποφασισμένη.

Ένα πρωί μάζεψα όλο μου το θάρρος και χτύπησα την πόρτα του γραφείου του.

«Μπαμπά, ο καφές σου».

Έγνεψε καταφατικά χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του· παρέμεινε χαμένος στα χαρτιά του.

«Μπαμπά, μπορώ να σου πω κάτι;» συνέχισα.

«Γρήγορα, έχω δουλειά», είπε χτυπώντας με μανία την αριθμομηχανή του. Πάντα ψυχρός, αυστηρός, απόμακρος.

«Μπαμπά...» ξεροκατάπια. Μάζεψα πίσω απ' τα αυτιά τις τούφες που έμπαιναν μπροστά απ' τα μάτια μου και πήρα βαθιά ανάσα, για να τολμήσω, επιτέλους, να πω το ποίημα που είχα αποστηθίσει. Μα δεν πρόλαβα.

«Πότε θα κόψεις τα μαλλιά σου; Πέφτουν στο πρόσωπό σου! Να πεις αύριο στη μάνα σου να σε πάει να τα κόψεις».

Δεκαέξι κι ακόμη με πήγαινε η μάνα μου για κούρεμα! Τι το 'θελα να τα ακουμπήσω μες στα μούτρα του, σαν να τον προκαλούσα;

«Μπαμπά, δεν γίνεται μια φορά να μην τα κόψω; Να τα αφήσω να μακρύνουν λίγο ακόμα;» ψέλλισα.

«Πάλι τα ίδια. Μα πόσες φορές θα σου το εξηγήσω, Νίκη; Όταν τα κόβεις, τα μαλλιά σου δυναμώνουν». Το ίδιο τροπάρι.

Αλλά είχα πάρει φόρα.

«Μπαμπά, αποφάσισα φέτος να μην κόψω τα μαλλιά μου...» είπα κοιτάζοντας το πάτωμα.

«Τι εννοείς “αποφάσειςες”;» μούγκρισε.

«Εννοώ ότι...»

«Ξέρεις καλά ποιος αποφασίζει εδώ μέσα», με έκοψε πριν καν προλάβω να του απαντήσω.

«Ξέρω...»

«Όταν γίνεις δεκαοχτώ, ή μάλλον όταν πάψω να σε τρέφω εγώ, τότε θα αποφασίζεις εσύ! Όσο ζεις σε αυτό το σπίτι...»

«Μα, μπαμπά, είμαι πια δεκαέξι. Μεγάλωσα. Και όλοι με περνούν για αγόρι. Δεν αντέχω άλλο να...»

«Να νομίζουν ό,τι θέλουν! Τα μαλλιά σου κοντά, αλλιώς αλίμονό σου!»

Γνώριζα πολύ καλά τι σήμαινε αυτό το «αλίμονό σου». Αλλά κάτι με έπιασε, λες και δεν ήμουν εγώ που μιλούσα, και τελικά το ξεστόμισα:

«Εγώ δεν τα κόβω!» Ξεπέρασα τον εαυτό μου.

Ο μπαμπάς έβγαλε τα γυαλιά του και τα πέταξε πάνω στη στοίβα με τα χαρτιά. Ένα αγριεμένο «ορίστε;» βγήκε από το στόμα του· αλλά ούτε αυτή τη φορά πτοήθηκα.

«Δεν τα κόβω!» επέμεινα. Μέσα μου ένιωθα σαν πολεμίστρια που ξεχύνεται στη μάχη με το λάβαρο στο χέρι – το δικό μου λάβαρο είχε κεντημένη τη φωτογραφία του Μάρκου.

Ο «εχθρός» σηκώθηκε από την περιστρεφόμενη καρέκλα του. Προχώρησε προς την ντουλάπα σαν μαινόμενος ταύρος. Τότε κατάλαβα. Πάνε οι ηρωισμοί, πάνε και τα λάβαρα. Η ήττα μου ήταν συντριπτική. Ο πατέρας πήρε τη βέργα, τη γνωστή βέργα με την οποία άφηνε τα αποτυπώματα του θυμού του στον πισινό μου κάθε φορά που τολμούσα να διαφωνήσω μαζί του. Τη λεπτή, ξύλινη βέργα που πριν από τέσσερα χρόνια μού χρησίμευσε για μπαστούνι στην παράσταση του μπαλέτου. Εκεί όπου ήμουν η μόνη μπαλαρίνα με κοντά μαλλιά, η μόνη μπαλαρίνα χωρίς τον χαρακτηριστικό κότσο.

Έκλεισα τα μάτια κι έσφιξα τις γροθιές για να μην ξεφωνίζω κάθε φορά που η βέργα έπεφτε σαν μαστίγιο στα οπίσθιά μου. Φανταζόμουν την

καρδιά μου σαν ένα γυάλινο διακοσμητικό που σε κάθε χτύπημα ράγιζε και ράγιζε και ράγιζε, μέχρι που στο τέλος απέμεινε ένας σωρός θρύψαλα. Έσκυψα στο πάτωμα, μάζεψα την κομματιασμένη μου καρδιά κι έτρεξα στο δωμάτιό μου, μήπως και καταφέρω να την ξανακολλήσω.

Όμως, μέχρι την επόμενη μέρα, τα κομμάτια της καρδιάς μου δεν έλεγαν να ενωθούν. Αντιθέτως, την ένιωθα να θρυμματίζεται περισσότερο. Η μαμά, θέλοντας και μη, με πήγε στο κομμωτήριο. Απέφυγε το βλέμμα μου καθώς έβγαινα από το αυτοκίνητο.

«Φύγε. Θα γυρίσω μόνη όταν τελειώσω», της είπα άψυχα.

Έκλεισα δυνατά τα μάτια κι έσφιξα τις γροθιές, για να συγκρατήσω τα δάκρυα που ετοιμάζονταν να κυλήσουν στα μάγουλά μου καθώς άκουγα τον μισητό ήχο του ψαλιδιού, που σαν λαίμαργο θηρίο καταβρόχθιζε τα μαλλιά μου. Σαν κάθε τούφα που έπεφτε στο πάτωμα να με απομάκρυνε ολοένα και περισσότερο από τον Μάρκο. Μαζί με τα κομμένα μου μαλλιά, πετάχτηκαν στον κάλαθο των αχρήστων κι οι τελευταίες μου ελπίδες να είμαι μαζί του.

Μάταια η Βανέσα προσπαθούσε να με πείσει να λογικευτώ. Γιατί να μην του άρεσα ακόμα και με το κοντό μαλλί;

«Καλά, ρε συ Νικάκι, σου πέρασε καθόλου από το μυαλό ότι μπορεί να σε γουστάρει και με μακρύ μαλλί και με κοντό;» ξεκινούσε.

«Σιγά μη θέλει να κυκλοφορεί με ένα τέτοιο φρικτό δίπλα του ένας κούκλος σαν τον Μάρκο...» επέμενα.

«Έλα τώρα, εγώ νομίζω ότι είναι πολύ κουλ ο Μάρκος, όπως τον περιγράφεις. Σου φέρεται τόσο άψογα, που αποκλείεται να σε παρατήσει επειδή έκοψες το μαλλί σου!» συνέχιζε να επιχειρηματολογεί, με όπλο την κοινή λογική.

«Ρε συ Βανέσα, δεν βλέπομαι με το κοντό μαλλί, ντρέπομαι να παρουσιαστώ μπροστά του έτσι! Δεν θέλω να δω το βλέμμα του την ώρα που θα με πρωτοκοιτάξει μ' αυτό το σκατόμαλλο!» Δεν πειθόμουν. Είχα προαποφασίσει την καταδίκη μου, χωρίς να του δώσω την ευκαιρία να αποφασίσει ο ίδιος.

«Καταλαβαίνεις ότι τα παραλές; Βάλε λίγο ζελέ, γύρνα τη φράντζα στα δεξιά, που σου πάει, και μια χαρά κούκλα θα είσαι!» Δεν άκουγα.

«Να πάρει, θέλω τα μαλλιά μου πίσω!» Τα μαλλιά μου και τον Μάρκο.

Οι προσπάθειες της Βανέσας έπεσαν στο κενό κι εγώ βυθίστηκα περισσότερο στην απόγνωση. Έπειτα από δεκαέξι χρόνια με κοντό μαλλί και όλη την κοροϊδία που είχα υποστεί, ήμουν τόσο σίγουρη για την απόρριψη του Μάρκου, που απέφευγα με κάθε τρόπο να τον συναντήσω.

Τις επόμενες μέρες μιλούσαμε στο τηλέφωνο, ανταλλάσσαμε μηνύματα, μα κάθε φορά που μου ζητούσε να βρεθούμε ή να κάνουμε βιντεοκλήση, σκεφτόμουν τις πιο απίθανες και άκυρες δικαιολογίες για να τον αποφύγω. Ευτυχώς, δεν συνέπιπταν οι μέρες και οι ώρες μας στη σχολή χορού.

Αυτή η κατάσταση διήρκεσε δύο μήνες. Τέλη Οκτωβρίου, λίγο πριν από άλλη μία αναγκαστική επίσκεψή μου στο κομμωτήριο για να ξανακοντώ το μαλλί, που δειλά δειλά είχε αρχίσει να μακραίνει, ο Μάρκος, με ευγένεια και τρυφερότητα, μου έγραψε ότι του ήταν δύσκολο να συνεχίσουμε έτσι. Η αλήθεια είναι ότι το περίμενα. Χωρίσαμε φιλικά. Δεν προσπάθησα να τον μεταπείσω. Ακόμα και ο κουλ Μάρκος δεν θα ήθελε να κυκλοφορεί

με ένα κορίτσι με μαλλί νεοσύλλεκτου. Τον άφησα να φύγει μακριά μου, γιατί αυτό μου έμοιαζε το σωστό. Θα ήταν άδικο να συνεχίσει να είναι μαζί μου χωρίς ουσιαστικά να είναι μαζί μου.

Τον ξαναείδα από μακριά έπειτα από κάποιους μήνες, σε ένα εμπορικό κέντρο, όπου είχα πάει για ψώνια. Περπατούσε κρατώντας από το χέρι μια κοπέλα με πλούσια, μακριά μαλλιά – τύφλα να 'χει η Ποκαχόντας. Καθώς προχωρούσαν προς το μέρος όπου στεκόμουν, την αναγνώρισα. Η Χριστίνα, το κορίτσι-θαύμα της ρυθμικής, που όλοι μιλούσαν για την πρόσφατη ατυχία της. Κοιτάχτηκα στη βιτρίνα ενός καταστήματος κι έφερα ανεπαίσθητα το χέρι στα μαλλιά μου. Είχαν αρχίσει να μακραίνουν και πετάγονταν άτακτα από δω κι από κει, λες κι ήμουν ροκ σταρ της δεκαετίας του '80. Μπήκα αμέσως στο μαγαζί κι αγόρασα, ηττημένη για ακόμα μία φορά, ένα σκουφάκι.

Το επόμενο καλοκαίρι υποχρεώθηκα να κόψω τα μαλλιά μου για άλλη μία φορά. Και τη σχολική χρονιά που ακολούθησε, αν και μαθήτρια της Γ' Λυκείου πια, δεν πάτησα ούτε σε ένα πάρτι, γιατί ντρεπόμουν να παρουσιαστώ με το πιο άσχετο

χτένισμα, γιατί δεν άντεχα να βλέπω τα αμείλικτα βλέμματα των συμμαθητών μου. Άσε που ήμουν σίγουρη ότι ο πατέρας μου δεν θα με άφηνε να πάω, έτσι κι αλλιώς, με τη μία ή την άλλη δικαιολογία («βάζουν ναρκωτικά στα ποτά», «κάνουν όργια στα πάρτι» – όπως τον άκουγα να σχολιάζει σε φίλους του, καμαρώνοντας που εγώ δεν του ζητούσα καν να πάω). Απέφευγα να βγάζω φωτογραφίες με τους συμμαθητές μου· μόνο με τις κολλητές μου, και πάλι με το ζόρι. Δεν θα ήθελα να με δείχνουν σε μερικά χρόνια και να λένε «να και το γκριφόν της τάξης».

Στα δεκαοχτώ θα ήμουν επιτέλους ελεύθερη να αφήσω τα μαλλιά μου να μακρύνουν, χωρίς να σκέφτομαι πια τον Μάρκο, που θα έφευγε για σπουδές με την Ποκαχόντας του.

Ελευθερία...

Στα δεκαοχτώ θα ήμουν επιτέλους ελεύθερη να σπουδάσω στην άλλη άκρη του κόσμου και να κάνω ό,τι γουστάρω. Θα δούλευα και θα τα έβγαζα πέρα μόνη μου, χωρίς να έχω ανάγκη την οικονομική υποστήριξη του μπαμπά. Θα ήμουν ανεξάρτητη και δεν θα του έδινα λογαριασμό ούτε για τα μαλλιά μου ούτε για τις σχέσεις μου.

Θα ξαναπατούσα σε κομμωτήριο για την αποφοίτησή μου από το πανεπιστήμιο, και μόνο για το χτένισμα της τελετής. Τα μαλλιά μου θα ήταν πια τόσο μακριά, που θα έφταναν μέχρι κάτω απ' τη μέση μου και θα γίνονταν μπούκλες – ίσως όχι τόσο παιχνιδιάρικες όσο της Βανέσας, μα υπέροχες μπούκλες, χωρίς να χρειάζονται κανένα προϊόν περιποίησης. Και εγώ θα έπαυα να ξυπνώ με την έγνοια ότι θα ακουμπούσα τον σβέρκο μου και θα ένιωθα χνούδι. Αντίθετα, θα ξυπνούσα με το απαλό χάδι του Τζον (όχι του Τζον Σμιθ της Ποκαχόντας, αλλά ενός δικού μου Τζον), που θα λάτρευε να περνά τα δάχτυλά του ανάμεσα στα μαλλιά μου και να μου ψιθυρίζει στο αυτί τις πιο γλυκές καλημέρες.

Στα δεκαοχτώ, λοιπόν, θα ήμουν επιτέλους ελεύθερη...